

godt have laant 20 som 15 Mill., og dermed havde man haft de fornødne Penge til at gennemføre den Udvikling, som var planlagte ved det første Projekt. Imidlertid maa jeg erkende, at den Regering, som sidder ved Roret, har det afgørende Skøn om den finansielle Nødvendighed, ligesom den har det fornemste Ansvar med Hensyn til Forsvarligheden af den foreslaaede Forandring, og ud fra dette Synspunkt lader der sig vanskeligt fra noget Partis Side gøre Politik paa dette Spørgsmaal, det maa behandles og bedømmes alene ud fra den Begrundelse, der foreligger.

Der staar i Ministerens første Begrundelse en Sætning, som er afgørende for hele dette Spørgsmaal, og det er den, at de Forandringer, der nu ere trufne, ere trufne „uden at man derved kommer udenfor de ved disse Love givne Forudsætninger“. Det angaar Søbefæstningen, Punkt 9, som jeg tager først, altsaa de 2,210,000 Kr., som Udsættelsen andrager. Det fremgaar aldeles ikke af det forelagte Aktstykke, hvad man paa forskellige Steder har været tilbøjelig til at udtale, at der her er Tale om en af Militærautoriteterne fremsat Plan eller om noget, som de med Lethed have kunnet tiltræde o. s. v. Det, der fremgaar af dette Aktstykke, er, at det er en Opgave, der er stillet de militære Autoriteter, efter at Regeringen havde truffet Bestemmelse om, hvorledes den vilde lægge Budgettet, og hvor stor en Nedsættelse i Finansaaet 1910—11 den fandt det nødvendigt og muligt at foretage. Det er en ligefrem matematisk, en teknisk Opgave, der derved stilles de militære Autoriteter, og ud fra denne Opgave maa man se Løsningen. Ud fra den finansielle Ramme, som blev opgivet de militære Autoriteter, har det været deres Hverv at fremstille en Plan, som var militært forsvarlig, og dertil er der ikke noget at sige. Regeringen har selvfølgelig Ret til at stille de Myndigheder, der ligge under den og teknisk skulle begrunde dens Forslag, en saadan Opgave. Det er det, som er sket ved denne Lejlighed. Man kan derfor ikke se, om de militære Autoriteter finde det let at gaa med til denne Ordning eller ikke.

Det andet Forslag angaar Udsættelse med Hensyn til Fuldendelsen af Øvelses-

lejligheder, Bygninger og Forsyningen med Materiel o. s. v. og drejer sig om 3,580,850 Kr. Dette skulde synes noget lettere at forsvare, eftersom den Udsættelse, som her finder Sted, hurtigere kan redresseres, men den har dog den Svaghed, at den forsinker Indførelsen af selve Hærordningen, og at Uddannelsen lider derved. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse det Par Linier, hvormed den motiveres af den højtærede Forsvarsminister. Efter at have foreslaaet disse Udsættelser slutter han med: „Man skal dog endnu tilføje, at 1ste Generalkommando stærkt har fremhævet den Skade, der sker for Rekrutbataillonernes Uddannelse ved den ovenfor angivne Udsættelse“ — han bruger selv Ordet Udsættelse, saa det er ikke et af mig opfundet Udtryk —, „og at man derfor kun har kunnet bringe den i Forslag som en af Forholdene nødvendiggjort Foranstaltning. Saafremt den økonomiske Situation maatte blive bedre, forbeholder jeg mig derfor efter nærmere Forhandling med det ærede Udvalg, om fornødent, at søge disse Arbejder fremmede noget hurtigere ved Bevilling paa Tillægsbevillingsloven for næste Finansaar“. Dette er fuldkommen loyalt. Der er, efter at Ministeriet har lagt sit Budget, taget Hensyn til de stærke Indvendinger og Betæneligheder, som den kommanderende General ved denne Lejlighed har maattet fremføre, navnlig med Hensyn til Uddannelsen. Der er da altsaa den Mulighed, at det Tab i Forsvarskraft, som man ellers kunde frygte ved denne Ordning, kan blive redresseret nogenlunde indenfor den tidligere fastsatte Tid. Der ligger deri, at hvis den finansielle Stilling forbedrer sig, vil Ministeren søge at faa de fornødne Midler paa næste Aars Tillægsbevillingslov. Da det nu er hævet over enhver Tvivl, at vi til næste Aar skulle have et større Statslaan, følger det af sig selv, at vi ikke længere staa, saaledes som man hævder, at Tilstanden er nu, med Mangel paa de fornødne Kontanter. Saa have vi dem, og der er da ingen Tvivl om, at hvis Hærledelsen stadig maa fastholde, at Udsættelsen for stærkt skader Uddannelsen, vil Ministeren gøre Alvor af, hvad han har sagt her om at søge de fornødne Bevillinger. Det, der fremgaar heraf, er altsaa, at disse Udsættelser